

har været borte. Men der er en anden Grund, hvorfor jeg heller ikke kan tro, at dette Forslag kan være fremsat af Hensyn til Uddannelsen; thi var dette Tilfældet, saa vilde jeg sige derom, at det som oftest var et aldeles unødvendigt Forslag. Lad os se, hvorledes Forholdet er i Søen; lad os forudsætte, at en Mand f. Ex. ved en Rekrutbataillon har været straffet med 30 Dages Fængsel paa Vand og Brød under sin første Uddannelse. Naar saa den 29de Oktober kommer, skal Afdelingschefen være kommen til en bestemt Erkjendelse af, om Manden har naaet den tilstrækkelige Uddannelse eller ei. Har han naaet den tilstrækkelige Uddannelse, saa udtages han ikke til at blive forlobsd inde; men naar det er Tilfældet, at Afdelingen erkjender, at Manden ikke trænger til at blive længere inde for Uddannelsens Skyld, saa er det dog aldeles urimeligt desuagtet af Hensyn til Uddannelsen at lade ham blive 30 Dage inde, fordi han i 30 Dage har været i Arrest. Og dersom Forholdet er saaledes, at Afdelingen kommer til den Erkjendelse, at Manden dels maatte paa Grund af denne Straf, dels paa Grund af andre Omstændigheder ikke er tilstrækkelig uddannet, saa siger Hærlovens § 16, at han skal blive forlobsd inde i 9 Maaneder. Men naar paa Grund af en Mangel i Uddannelse Hærloven først fastsætter en Straffetid af 9 Maaneder, saa bliver det i Virkeligheden baade unødvendigt og urimeligt af samme Grund at tillægge denne Mand endnu en Straffetid af de 30 Dage, hvori han har siddet i Fængsel. Det Samme vil naturligvis være Tilfældet, hvis Straffen falder i den Tid af Mandens Tjeneste, som ikke hører til den første samlede Uddannelse; med Hensyn til denne er Hærlovens Bestemmelser nemlig saaledes, at denne Tjenestetid egentlig ikke er beregnet for Enkeltmands-Uddannelsen, den er for at konsolidere Afdelingerne, den er for at tilvejebringe Ovelsespersonale for Befalingsmændene, og den er for at faae bestemte Tjenestearbejder udførte; altsaa ogsaa for dens Vedkommende vilde det være fuldstændig unødvendigt af Hensyn til Enkeltmands Uddannelse, som ikke hovedsagelig skal finde Sted i denne Tid, at lade Manden blive inde. Men jeg skal tillige tilføje, at, dersom denne Bestemmelse om Eftertjenesten var indsat her i Straffeloven af Hensyn til Uddannelsen, saa vilde den foruden at være unødvendig ogsaa være i høj Grad uhensigtsmæssig. Den er uhensigtsmæssig af den Grund, at, om man end kan have megen Nytte af, at en

Afdeling i en bestemt forud fastsat Tid har en fast Tjenestestyrke inde til sin Konsolidering, saa er det ikke til nogen Nytte for Mandstabets Uddannelse, at Afdelingen har et ubestemt og stadig varierende Antal Efternølere inde, hvoraf een Mand er tilbage i een Disciplin, en Anden i en anden, en Tredie i en tredie, og hvoraaf de, som blive liggende længst inde, mangle det, som det netop kommer an paa, de egentlige Egenstaber for overhoved nogeninde at blive Soldat.

Derfor gaar jeg ogsaa ud fra den Forudsætning, at Eftertjenesten ikke kan være foreslaaet for Uddannelsens Skyld. Det stemmer ogsaa med de Bemærkninger, som af den høitærede Krigsminister ere fremsatte i Motiverne, idet han der siger, at Hensigten med den har været: i Eftertjenesten at have „et særdeles virksomt Middel til at afholde Mandskabet fra at paadrage sig Straf i Tjenestetiden.“ Det er nu ganske vist et langt Udtryk; men jeg tror, man kan fatte det lidt kortere ved at sige, at det er en Hjelpestraf, det er en Straf, som man har villet paalægge Mandskabet, og som, efter hvad der er nævnt, altsaa skal træde i Stedet for de kortvarige Straffe; dette beder jeg fastholdt, for derved er man bedst i Stand til netop at vurdere Betydningen af Forslaget om denne Eftertjeneste. Betragter jeg Eftertjenesten paa den Maade, saa kan jeg ikke se Andet, end at Forslaget, saaledes som det er fremsat, hverken er praktisk eller retsædigt. At komme til en fuldstændig uopiagtig Erkjendelse af Betydningen af dette Forslag kan man naturligvis ikke gjøre som Medlem af et Udvalg; thi dertil vilde høre, at man fuldstændig gjennemgik alt det Materiale, som kun Krigsbestyrelsen er raadende over, og som der vilde høre en overordentlig lang Tid til at bearbejde, nemlig samtlige Straffeprotokoller for samtlige Afdelinger, i det Mindste i de 10 Aar, som ere forløbne, siden den nye Hærordning blev indført. Dersom man gjorde dette Arbejde, og man derved kom til den Erkjendelse, at man ikke stødte paa nogen Ulempe ved at gennemføre dette Forslag, saa vilde det ganske vist have en Formodning for sig, at Forslaget var praktisk. Det har jeg naturligvis ikke kunnet gjøre; men jeg har søgt at komme til en Erkjendelse desangaaende blot ved at undersøge Forholdet ved et Par Afdelinger, og der har jeg stødt paa saadanne Forhold, som have paavist mig, at i det Mindste der vilde Forslaget hverken være praktisk eller retsædigt. Jeg har valgt den Fremgangsmaade, at jeg har taget to